

ik wil binnen de partij best ijveren voor een ander standpunt. Ik ben een voorstander van de grijze zone. Iedereen weet welk een bijzonder moeilijk evenwicht het levenseinde is. In de grijze zone overleggen de patiënt en de arts en de familie, zonder dat het op papier staat. Want ik heb het gevoel dat artsen er nu vaak voor terugdeinzen, zelfs met de bestaande euthanasiewet, omdat ze nadien heibel vrezen. En of de partij nu blij is met mijn standpunt of niet, daar lig ik al lang niet meer wakker van.' (lacht)

Door de steun die je plots kreeg, lijkt het alsof het minder erg is om kanker te hebben dan om lid te zijn van Vlaams Belang. Weg cordon sanitaire.

(lacht) 'Ik had voordien ook al een goede relatie met vrouwelijke parlementairen uit andere partijen. Je bereikt nu eenmaal meer met dialoog dan door slogans te scanderen. Toen ik bekendmaakte dat ik ziek was, heb ik inderdaad van nagenoeg alle collega's een mailtje gehad. *We zijn het niet altijd politiek eens, maar...* Of: *Ik ben geen Vlaams Belanger, maar...* Het zou erg zijn als elke menselijkheid zou verdwijnen omdat we politiek van mening verschillen. Maar de steun deed deugd.'

Stond je erbij stil dat je het verwijt riskeerde politiek munt te willen slaan uit je ziekte in een verkiezingsjaar?

'Ja, ik heb daarover nagedacht. Daarom moest je op mijn website ook doorklikken voor mijn kankerdagboek. Kijk, wie kwaad wil denken, doet dat toch. Als ik op een verkiesbare plaats had gestaan, zouden die verwijten nog enigszins steek houden. Maar het was voor mij op politiek vlak sowieso afgelopen.'

Het gerucht dat je met de bekendmaking van je ziekte aasde op extra stemmen, was nochtans hardnekkig.

'Of er werd gezegd dat ik helemaal geen kanker had. Mijn artsen vroegen me of ik wilde dat ze over mijn ziekte communiceerden met de pers. Stel je voor, met foto's van tumoren en uitzaaiingen. Niemand heeft daar zaken mee!'

Heeft het je meer stemmen opgeleverd?

'Ik zal er extra gekregen hebben. Maar ik zal er ook door verloren hebben, van mensen die vonden dat je niet met politiek bezig moet zijn als je ziek bent. De politiek is mijn biotoop. Ik wilde mijn job doen. Als ik dat niet meer had gekund, was ik gek geworden. Ik keek uit naar die debatten en verkiezingsmeetings. Ik heb daar meer aan gehad dan de partij. (schatert) En de artsen in Leuven hadden door dat het me deugd deed, want ze zorgden er altijd voor dat ik kon gaan.'

En dacht je dan niet tijdens zo'n debat: 'Wat zit ik hier eigenlijk te doen?'

'Soms wel. Ik ben normaal gek op debatten, maar toen functioneerde ik op automatische piloot. Bovendien waren mijn tegenstrevers minder hard voor me. Ik zat maar te wachten, mijn snedige repliek al klaar, op de opmerking

Of de partij blij is met mijn standpunt of niet, daar lig ik al lang niet meer wakker van

over onze *fascistenpartij*, en die kwam dan maar niet. *Ik ben nog niet dood, hé*, wilde ik zeggen. Mensen waren plots veel beleefder.'

Is dat weer weg?

'Politiek is men opnieuw scherper tegen me, maar in de media en in andere partijen zijn er nu toch een aantal mensen met wie ik goed zal blijven opschieten.'

Doe je nu anders aan politiek?

'Nu houd ik zeker mijn mond niet meer. Me nog meer kaltstellen dan ze nu al gedaan hebben, kan toch niet. Het drama van onze politici is dat ze bang zijn van hun eigen schaduw. Ze zijn bang om in hun partij verketterd te worden. Maar als je jezelf verraadt, ben je een vogel voor de kat. Ik heb de partij zachter gemaakt. Ik laat het menselijke gezond verstand spreken, zodat er een meer menselijke en realistische visie op de samenleving komt dan die van een deel van de partijleiding.'

Voel je een stempel van ex-kankerpatiënt?

'Professioneel kan ik gelukkig mijn plan trekken. Maar makkelijk is het niet met twee stempels op je voorhoofd – die van Vlaams

Belanger ook nog. En er komt veel bij kijken waar je als *gezonde* mens niet bij stilstaat. Zo is het voor mij bijvoorbeeld onmogelijk geworden om een investeringskrediet te krijgen of een lening. Ik begrijp de redenering erachter, maar het legt meteen wel een hele claim op mijn toekomst.'

Tel je af naar de driemaandelijke medische controles?

'Ik denk er niet aan, tot mijn elektronische agenda *ping* zegt. Maar na de controle, als ik moet wachten op de resultaten, heb ik het lastig. De dokter stuurt dan altijd een sms. Weet je, er is altijd het moment dat je ziet van wie het bericht is, maar je het wel nog moet openen. *Komaan, goed nieuws, hé*, denk ik dan. Alsof ik de inhoud op dat moment nog met mijn gedachten kan beïnvloeden. Absurd, toch? En 's avonds trekken we een flesje open als het goed was. Elke keer wil ik dat nog vieren.'

'Leve het Leven!', Marie-Rose Morel, Standaard Uitgeverij, 19,95 euro